

01 ชีวิตดังฝัน

ในยามนี้ นอกหน้าต่างห้องแล็บของสถาบันเทคโนโลยี
นิปปอนในเมืองไซตะมะ ซึ่งอยู่ติดกับกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น มีหิมะตก
โปรยปราย เมื่อมองไปที่ทางเดินก็เห็นแต่ต้นไม้ทั้งใบโกร๋นจนเหลือแต่กิ่งก้าน
นักศึกษาในมหาวิทยาลัยใส่เสื้อคลุมตัวหนา เดินสวนกันไปมา

3 ปี 8 เดือนแล้วที่ผมใช้ชีวิตเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศ
ญี่ปุ่น ประเทศที่ได้ชื่อว่าค่าครองชีพสูงเป็นลำดับต้นๆของโลก ตอนนี่วิทยานิพนธ์
ด้านวิศวกรรมศาสตร์ของผมเข้าใกล้คำว่าเสร็จสมบูรณ์ เพราะผ่านการสอบมา
ทุกขั้นตอน เหลือแต่การเรียบเรียงเอกสาร และปรับแก้ไวยากรณ์บางส่วนเท่านั้น

ตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก ใจที่เคยจดจ่ออยู่แต่กับการ
ทำวิทยานิพนธ์เริ่มผ่อนคลายลง สมองโล่งโปร่งสบาย จึงปล่อยให้สมองล่องลอยไป
กับหลายเรื่องราว

ผมไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองจะเดินมาไกลถึงเพียงนี้...

"นี่เราผันไปหรือเปล่า อีกไม่ถึงเดือนเราก็จะเรียนจบปริญญาเอกแล้ว หรือนี้ แถมยังเป็นปริญญาเอกจากต่างประเทศอีกด้วย"

น้อยครั้งที่ผมจะมีเวลานั่งระลึกถึงชีวิตของตัวเอง นี่เป็นครั้งแรกที่เริ่มคิดอย่างจริงจัง คิดว่าอะไรหนอที่พาผมให้เดินมาถึงจุดนี้ ทั้งที่ชีวิตติดลบ ไม่มีแม้แต่ต้นทุนเลยก็ว่าได้ อยากรู้ว่าแต่การเรียนให้จบปริญญาเอกในต่างประเทศเลย แม้แต่ปริญญาตรีในประเทศก็เป็นสิ่งสุดเอี่ยมสำหรับคนอย่างผม และแล้วใบหน้าของแม่ก็ลอยเข้ามาในความคิด ผมคิดถึงท่านทุกลมหายใจเข้าออก และรู้ว่าที่ผมผลักดันตัวเองให้มาถึงวันนี้ได้ก็เพราะไม่อยากเห็นแม่ต้องลำบากนั่นเอง

ถ้าความลำบากยากเข็ญเป็นเหมือนน้ำ ที่ผ่านมามีดื่มกินมันทุกขณะ จิตไม่ว่าจะยามหลับหรือยามตื่น รสชาติของมันยังขมปร่าติดปลายลิ้นไม่รู้ลืม เป็นรสชาติที่ผมอยากผลักไส แต่ในขณะที่เดียวกันผมต้องยอมรับว่า ถ้าไม่เคยผ่านความยากลำบากในวัยเด็กมาก่อน ผมอาจเรียนไม่จบปริญญาเอกครั้งนี้ก็เป็นได้ เพราะนอกจากจะต้องมาใช้ชีวิตต่างบ้านต่างเมืองแล้ว ผมยังต้องฝึกฝนการใช้ภาษาญี่ปุ่นเหมือนเป็นเด็กแรกเกิด จนสามารถฟังพูดอ่านเขียนได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา และที่สำคัญผมต้องเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาญี่ปุ่นอีกด้วย

เมื่อถามตัวเองว่ามีใครอีกบ้างหนอที่มีส่วนร่วมในความสำเร็จครั้งนี้ ใจผมก็นึกไปถึงเพื่อนผู้หญิงในวัยเด็กคนหนึ่ง ที่ทำให้เด็กเกเรไม่สนใจการเรียนอย่างผมกลับมาตั้งใจเรียนอีกครั้ง เพราะอยากเป็นเพื่อนกับเด็กที่เรียบร้อย เรียนเก่งอย่างเธอ

ที่ผ่านมามีเพื่อนสมัยประถมคนนี้เป็นต้นแบบมาเสมอ แม้ว่าหลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วเราจะไม่เคยเจอกันอีกเลย และผมก็ไม่อาจรู้ว่าเธอจะยังจำผมได้ไหม แต่สำหรับผม เธอสถิตอยู่ในใจเสมอ ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ภาพของเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ หน้าเรียวๆ เรียนเก่ง ลายมือ

สวยๆ ที่ทำให้เด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ หน้าตามอมแมมพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เธอ ยอมคบเป็นเพื่อน ยังอยู่ในความทรงจำของผมตลอดมา ผมยังจำชื่อของเธอ ได้แม่นยำ "จันทนา ชัยชนะกลีกรรม"

หลังจากเรียนจบปริญญาตรี ผมเคยนึกถึงเพื่อนคนนี้และอยากพบเธอ เพียงเพื่อต้องการให้เธอได้เห็นความสำเร็จของผม จึงพยายามที่จะค้นหาชื่อ ทางอินเทอร์เน็ต แต่ก็ไม่เจอ จนกระทั่งเมื่อเรียนจบปริญญาโท ผมก็คิดว่าจะ ติดต่อเพื่อนคนนี้ให้ได้อีก แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีข้อมูลอะไรให้ติดต่อได้เลย จนผมเลิกล้มความตั้งใจไปในที่สุด

แต่ในวันนี้ วันที่เรียนใกล้จบปริญญาเอก ใจผมก็แวบไปหาเพื่อนคนนี้ อีกครั้ง และตั้งใจว่าจะพยายามติดต่อเธอให้ได้ คราวนี้ผมลองค้นหาชื่อเธอใน อินเทอร์เน็ตอีกครั้ง ปรากฏว่าชื่อและนามสกุลของเพื่อนอยู่ในฐานข้อมูลของ โรงพยาบาลพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร ซึ่งเป็นโรงพยาบาลประจำอำเภอที่ค่อนข้าง ก้นดารา

ผมพยายามสืบค้นต่อในเว็บไซต์ของโรงพยาบาล เข้าไปค้นหาในหมวด บุคลากร แต่ก็ไม่พบว่ามีส่วนชื่อและนามสกุลของเพื่อนอย่างที่เคยค้นหาครั้งแรก คิดว่าสงสัยเพื่อนจะไม่อยู่ที่นั่นแล้ว เพราะข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตอาจจะเป็นข้อมูล เก่า แต่อย่างไรก็ตาม ครั้งนี้ผมไม่ลดละความพยายาม ยังคงค้นหาชื่อของเพื่อน ไปเรื่อย ๆ จนพบว่ามีส่วนชื่อหนึ่งเหมือนชื่อของเพื่อนแต่คนละนามสกุล ผมลอง คลิกเข้าไปดู ก็เห็นใบหน้าเพื่อนในสมัยปัจจุบันซึ่งเป็นใบหน้าที่ผมไม่รู้จัก เพราะ ผมกับเพื่อนไม่เคยพบเจอกันมากกว่า 20 ปีแล้ว และใบหน้าของเพื่อนที่ผมจดจำ ได้คือ ใบหน้าของเธอในวัยเด็กเท่านั้นเอง

ผมพยายามเพ่งมองใบหน้าของผู้หญิงในรูปนี้ว่า มีส่วนคล้ายกับเพื่อน ของผมตรงไหนบ้าง แม้จะรู้สึกว่าคุณคล้ายคลึงคลบลคลา แต่ผมมั่นใจว่าเธอน่าจะ เป็นเพื่อนคนที่เรตามหา จึงนำนามสกุลในปัจจุบันของเพื่อนไปสืบค้นอีกครั้ง

พบว่าในโรงพยาบาลเดียวกันนี้ มีคนนามสกุลนี้อีกคนหนึ่งแต่เป็นผู้ชาย เลยสันนิษฐานว่าเพื่อนน่าจะแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ แล้วก็เป็นอย่างที่ผมนึก เพราะที่โรงพยาบาลแห่งนี้มีเว็บบล็อกไว้ให้เจ้าหน้าที่มาเขียนแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก เพื่อนของผมนึกเข้ามาเขียนเล่าเรื่องลูกและสามีของเธอ

เมื่ออ่านไปเรื่อย ๆ ผมนึกพบว่าเพื่อนมีเว็บบล็อก (go to know) ของตัวเอง สำหรับเขียนบทความต่าง ๆ ให้เพื่อนร่วมงานได้เข้ามาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผมเข้าไปอ่านบทความชื่อ "โลกสีชมพู" ของเธอ ซึ่งทำให้ผมรู้ว่าเธอเป็นหัวหน้าพยาบาลห้องคลอดที่เขียนแล้วว่าทำไมบรรยากาศในห้องคลอดถึงเป็นสีชมพู และตัวเธอก็ชอบสีชมพูด้วยเช่นกัน

ผมอ่านบทความของเธอด้วยความรู้สึกตื่นเต้น มั่นใจมากกว่าเธอคือเพื่อนของผมอย่างแน่นอน เพราะแม้นามสกุลของเธอจะเปลี่ยนไป แต่ชื่อเล่นของเธอที่เพื่อน ๆ เรียกคือชื่อ "จุ่ม" อย่างที่ผมรู้จัก

ผมรู้สึกดีใจที่ได้พบคนที่ตามหามานาน แม้ว่าจะไม่ได้เห็นหน้าค่าตาหรือพูดคุยโดยตรงกันก็ตาม ผมรู้สึกยินดีไปกับเพื่อนที่มีอนาคตที่ดีได้เป็นพยาบาลและตั้งต้นใจที่มองคนไม่ผิด คิดว่าคนที่เริ่มต้นแบบของเราเรียนเก่งและน่าจะทำตามความฝันของตัวเองได้สำเร็จ

ผมนั่งอ่านบทความของเธอจนจบ และพบว่ามีเพื่อนบางคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกับปัจจุบัน ทำให้ผมคาดการณ์ว่าเธอน่าจะเข้ามาพูดคุยในเว็บบล็อกนี้สม่ำเสมอ ดังนั้น ผมก็น่าจะพูดคุยกับเธอผ่านเว็บบล็อกนี้ได้ ผมจึงตัดสินใจสมัครเป็นสมาชิกของเว็บไซต์ เพื่อจะได้เข้าไปเขียนแสดงความคิดเห็นในเว็บบล็อกของเธอ

ข้อความแรกที่ผมเขียนถึงเธอ เป็นข้อความที่ไม่เปิดเผยชื่อจริง เพราะผมอยากรู้ว่าเพื่อนจะจำผมได้หรือเปล่า และไม่แน่ใจว่าเพื่อนจะตอบกลับมาไหม จึงเขียนว่า "ผมเป็นเพื่อนของจุ่มสมัยประถม และยังจำเรื่องราวสมัยเราเป็นเด็ก

ได้ดี แต่ไม่รู้ว่าจุ่มจะจำได้หรือเปล่า ผมภูมิใจมากที่เห็นเพื่อนคนนี้มีอนาคตที่ดี" จาก "เพื่อนสมัยประถม 6"

หลังจากเขียนข้อความไปแล้วผมก็เฝ้ารอด้วยใจจดจ่อ พยายามนั่งรีเฟรช หน้าเว็บไซต์อยู่ทั้งวันเผื่อเธอจะเข้ามาตอบ จนวันรุ่งขึ้น ผมจึงเห็นข้อความที่เพื่อนเขียนตอบมาในเว็บบล็อก ตอนนั้นรู้สึกดีใจมากที่เราได้คุยกันแล้ว แม้ว่าเพื่อนจะตอบกลับมาว่าจำผมไม่ได้ก็ตาม

หลังจากนั้นผมพยายามเขียนข้อมูลเพิ่มเติมว่า ผมจำได้ว่าเธอเขียนหนังสือลายมือสวยมาก เขียนตัวอักษรตรงโดยใช้ไม้บรรทัดมาเป็นตัวประคอง จนเป็นแรงบันดาลใจให้ผมอยากเขียนลายมือสวยไปด้วย รวมถึงเรื่องอื่นๆ ทั้งเรื่องการเรียน หรือความตั้งใจในการทำสิ่งต่างๆ

เขียนเสร็จผมก็เฝ้ารอคำตอบอีก แต่ปรากฏว่าคราวนี้เธอเจียบหายไปเลย จนทำให้ผมรู้สึกระวนระวายและคิดไปว่า หรือเธอจะกลัวผมเหมือนสมัยเป็นเด็ก เพราะตอนนั้นผมเป็นเด็กเกเรจนเธอแทบไม่กล้าคุยด้วย หรือเธอจะจำผมได้แล้วจึงไม่อยากคุยด้วย ผมคิดไปสารพัด

2-3 วันผ่านไปเธอก็ยังไม่ตอบกลับมา ผมเลยตัดสินใจโทรทางไกลจากประเทศญี่ปุ่นไปที่โรงพยาบาลพะโต๊ะ ปรากฏว่าคนที่รับสายเป็นหัวหน้าของเธอ ผมจึงบอกว่าผมเป็นเพื่อนที่มีบางอย่างจะบอกกับเธอ อยากจะขอเบอร์โทรของเธอได้ไหม แต่หัวหน้าบอกปฏิเสธ และขอให้ผมทิ้งเบอร์โทรไว้แทน

ณ เวลานั้น ผมรู้สึกหมดหวังเล็กน้อย คิดว่าที่เราพยายามหาเพื่อนคนนี้มาตลอดคงหมดหวังแล้ว 20 กว่าปีที่เราไม่เคยพบปะกัน คงทำให้เราไม่สามารถพูดคุยกันได้อีก แต่ก่อนจะถอดใจ ผมลองฮึดสู้ด้วยการเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเอง และเหตุผลที่ทำให้ผมพยายามตามหาเพื่อนคนนี้ให้หัวหน้าของเธอฟัง ผมตั้งใจเขียนข้อความเล่าเรื่องการต่อสู้ชีวิตได้ 9 หน้ากระดาษ A4 แล้วส่งอีเมลไปให้หัวหน้าของเพื่อนอ่าน

เมื่อหัวหน้าได้อ่าน เขาก็รีบตอบกลับมาทันที ด้วยความรู้สึกยินดีไปกับผมด้วย ไม่คิดว่าจะมีคนที่ได้รับแรงบันดาลใจและมาได้ไกลขนาดนี้ เขาเล่าว่าเพื่อนของผมป่วยเป็นโรคชิคุนคุนยา (เป็นโรคติดเชื้อไวรัสชิคุนคุนยาที่มีอยู่หลายเป็นพาหะนำโรค มีอาการคล้ายไข้เลือดออก แต่ต่างกันว่าไม่มีการร่วของพลาสมาออกนอกเส้นเลือด จึงไม่พบผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงมากถึงกับมีอาการช็อก) จึงขอลางาน 2 อาทิตย์

พอฟังอย่างนี้ผมก็โล่งอก เลยฝากกับหัวหน้าว่าถ้าเพื่อนกลับมาแล้วให้เธอช่วยอีเมลหาผมหน่อย ในที่สุดเธอก็อีเมลมาหาผมและเล่าว่า เมื่อกลับมาทำงานเธอรู้สึกประหลาดใจที่หัวหน้าและเพื่อนร่วมงานต่างตื่นเต้นไปกับเธอว่ามีเพื่อนสมัยเด็กที่เรียนอยู่ต่างประเทศโทรมาหา

ผมอีเมลกลับมาเธอก็ครั้ง พร้อมทั้งแนบเรื่องราวชีวิตของตัวเองที่เคยส่งให้หัวหน้าของเธออ่านไปด้วย เพื่อให้เพื่อนจำได้ว่าผมเป็นใคร ผ่านไปอีกวันหนึ่งเพื่อนก็อีเมลตอบกลับมาว่า รู้สึกดีใจที่ผมเรียนจบปริญญาเอก ทั้งที่ตัวเธอเองจบแค่ปริญญาตรี และรู้สึกเงินที่ตัวเองเป็นแรงบันดาลใจให้ผม

แม้ว่าเพื่อนอาจจะจดจำผมไม่ได้เลย แต่ในชีวิตของผมนอกจากแม่แล้วเธอคนนี้ก็คือคนที่ทำให้ผมไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตา และอยากนำพาชีวิตไปสู่แสงสว่างเช่นเดียวกับเธอ ยิ่งมารู้ภายหลังว่าเธอมีอาชีพเป็นพยาบาลห้องคลอดด้วยแล้ว ทำให้ผมรู้สึกมั่นใจว่าเธอเกิดมาเพื่อให้ชีวิตใหม่แก่คนอื่นจริงๆ

02

เริ่มจำความ

ผมชอบมองท้องฟ้า และคิดเสมอว่าโลกนี้ช่างน่าอัศจรรย์เหลือเกิน ไม่มีใครล่วงรู้ได้เลยว่า ตัวเองจะเกิดมาในครอบครัวไหน มีพ่อแม่พี่น้องเป็นอย่างไร ชีวิตแรกเกิดของเรามาจากโชคชะตาฟ้าลิขิตจริง ๆ แต่เมื่อเติบโตขึ้นตัวเราเองต่างหากที่ขีดเขียนให้ชีวิตเป็นไปอย่างที่ใจฝัน

ในบรรดาทรัพย์สินสมบัติที่มี ภาพถ่ายเก่า ๆ ของครอบครัวที่มีพี่ ๆ ยืนเรียงแถวถ่ายรูปร่วมกัน และมีพี่สาวคนโตอุ้มผมซึ่งเป็นน้องคนสุดท้องในตอนนั้น ดูเหมือนจะเป็นสิ่งมีค่ามากกว่าข้าวของเงินทองอื่นใด เพราะสิ่งนี้ทำให้ผมรู้ว่า ช่วงแรกของชีวิตผม ได้รับความรักและเอาใจใส่เป็นอย่างดี บ้านเราคงยังพอมีพอกินจึงทำให้มีภาพถ่ายได้ เพราะในยุคนั้นการถ่ายรูปยังไม่แพร่หลายเหมือนยุคนี้ ถ้าครอบครัวไหนยากจนขั้นแค่นั้นก็คงไม่อาจมีได้

ผมเก็บรักษาภาพถ่ายนี้ไว้เป็นอย่างดี และทุกครั้งที่มอง ผมก็เห็นตัวเอง

ในวัยราว 3 ขวบอีกครั้ง...ภาพเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ กับโต๊ะอ่านหนังสือ ก ไก่-
สน กฏุกที่แม่ซื้อให้

บ้านหลังแรกในชีวิตของผมคือบ้านพักของพนักงานขับรถทัวร์ปรับอากาศสายกรุงเทพฯ - ชุมพรของบริษัทสุวรรณที่ทัวร์ เพราะพ่อของผมทำงานเป็นคนขับรถทัวร์ของที่นี่ พ่อแต่งตัวดีคล้ายสจ๊วต บนรถทัวร์มีบัสไฮสเตรสผู้หญิงที่สวมชุดยูนิฟอร์มคล้ายแอร์โฮสเตสคอยแจกกาแฟและผ้าเย็น

เมื่อส่งผู้โดยสารหมดแล้ว พ่อก็จะนำรถมาเข้าอู่ ซึ่งอยู่ใกล้กับโรงแรมชุมพรราม่า บริเวณอู่มีบ้านพักให้เช่าสำหรับพนักงานหลังหนึ่ง ตอนนั้นเท่าที่จำได้มีครอบครัวผมครอบครัวเดียวเท่านั้นที่ย้ายมาอยู่ที่นี่ บ้านของเราเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ค่อนข้างกว้าง สามารถกางมุ้งหลังใหญ่ได้สบาย

ผมเคยถามแม่ว่าพ่อกับแม่มาเจอกันได้อย่างไร แม่เล่าว่าท่านเป็นคนตำบลไชยราช อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่อยู่ติดชายแดนพม่า แคว้น 491 ส่วนพ่อเป็นคนกรุงเทพฯ อาศัยอยู่แถวซอยวัดช่างเหล็ก เขตตลิ่งชัน ทั้งคู่มีโอกาสได้เจอกันเพราะพ่อไปเฝ้าขายน้ำปลาในหมู่บ้าน คิดดูแล้วแม่ก็เป็นสาวบ้านป่า ส่วนพ่อก็เป็นหนุ่มกรุงเทพฯ เมื่อรักใคร่ชอบพอกันก็น่าจะไม่ได้จัดงานแต่งงาน เพราะทั้งคู่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว พ่อมีลูกติดเป็นผู้หญิงหนึ่งคนชื่อตุ้ม ส่วนแม่มีลูกติดเป็นหญิงหนึ่งชายหนึ่งชื่อแป๋วและป้อม พี่แป๋วอายุมากกว่าพี่ตุ้ม ส่วนพี่ตุ้มอายุมากกว่าพี่ป้อม พ่อและแม่จดทะเบียนสมรสกัน แล้วก็มาเริ่มต้นชีวิตคู่ที่จังหวัดชุมพร

เมื่อเกิดมาผมก็มีพี่แล้ว 3 คน และหลังจากนั้นอีก 2 ปีแม่ก็มีน้องสาวอีก 1 คนชื่อเปิ้ล ผมไม่ได้รู้สึกว่าคุณเองแปลกแยกแตกต่างจากพี่น้องคนอื่น ๆ แม้ว่าเราจะต่างพ่อต่างแม่ แต่เราก็คือชีวิตราวกับมาจากพ่อแม่เดียวกัน อาจจะเป็นเพราะผมยังเด็กมากจึงไม่รู้สิกรู้สาอะไรมากนัก

ตอนที่ผมอายุได้ 3 ขวบและครอบครัวของเรายังอยู่กันพร้อมหน้า แม่

มีหน้าที่เลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน ส่วนพ่อทำงานนอกบ้าน ขับรถไปกรุงเทพฯ 2 วัน จึงจะได้กลับบ้านครั้งหนึ่ง คาดว่าการเลี้ยงลูก 5 คนเพียงลำพังคงเป็นงานหนักทีเดียว ด้วยเหตุนี้เมื่อแม่เห็นว่าพี่สอนให้ผมพ่อดีอ่าน ก ไก่-ฮ นกฮูกได้บ้างแล้ว ก็จัดการฝากให้พี่สาวพาผมไปโรงเรียนด้วย เพราะแม่ต้องคอยเลี้ยงน้องคนเล็ก ตอนนั้นพวกพี่ๆ เรียนอยู่ที่โรงเรียนชุมพรศึกษาซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน ด้วยความเป็นเด็กผมก็นั่งเล่นจนครูประจำชั้นของพี่สาวรำคาญ จึงจับผมไปฝากไว้ที่ชั้นอนุบาลที่รับนักเรียนวัย 5 ขวบเข้าเรียน ผมกลายเป็นเด็กตัวเล็กสุดและอายุน้อยสุดในห้อง แต่ก็นั่งเรียนนั่งเล่นอย่างมีความสุข ทุกวันนี้ผมยังจำเพื่อน ๆ สมัยอนุบาลได้บ้าง

ผมเรียนอยู่ที่นี้ได้ 2 ปี โรงเรียนเอกชนแห่งนี้ก็ต้องปิดตัวลง เลยต้องโอนเด็กในโรงเรียนไปเข้าโรงเรียนเทศบาลบ้านท่าตะเภาซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐที่อยู่ในเขตตัวเมือง ในขณะที่เพื่อนๆ ในชั้นเรียนมีอายุ 7 ขวบ แต่ผมมีอายุเพียง 5 ขวบเท่านั้น แถมยังเกิดเดือนพฤษภาคมอีกต่างหาก ทำให้ไม่ครบเกณฑ์ที่จะเข้าเรียน ป.1 ได้

ความจริงแล้ว ผมเกือบจะหมดหวังที่จะได้เรียน แต่เป็นเพราะเลือดนักสู้ของแม่ สิ่งที่เป็นไปได้ยากก็เป็นไปได้

วันหนึ่งแม่จูงผมไปที่โรงเรียน และขอเข้าพบครูใหญ่เพื่อพูดคุยขอร้องให้รับผมเข้าเรียน ป.1 ตามเพื่อนๆ ผมจำสีหน้าของครูใหญ่ได้ ท่านทำท่าลังเลและครุ่นคิด ก่อนจะถามแม่ว่า

"แล้วลูกอ่านหนังสือได้แล้วหรือ"

แม่ของผมรีบตอบทันทีว่า

"อ่านได้แล้วค่ะ"

หลังจากนั้นครูใหญ่ยื่นหนังสือเล่มหนึ่งให้ผม ซึ่งผมจำได้ว่าเป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเด็กชายมานะและเด็กหญิงมานี พร้อมกับบอกให้ผมอ่านให้ฟัง ผม

อ่านหนังสือได้ทุกตัว แม้ว่าจะไม่คล่องแคล่วมากนักก็ตาม ในที่สุดครูใหญ่ก็ยอมให้ผมเข้าเรียนชั้น ป.1 สมความตั้งใจของแม่

โรงเรียนใหม่ของผมอยู่ห่างจากบ้านราว 2 กิโลเมตร ผมตื่นแต่เช้าเดินไปโรงเรียนกับพี่สาว เย็นๆ พี่สาวก็จะมาขี่นอร์รับกลับบ้าน แต่หลังจากผมย้ายมาอยู่โรงเรียนใหม่ได้ไม่กี่วัน เราก็ต้องย้ายบ้านไปอยู่ที่ใหม่ แต่นั่นก็ยังไม่ใช่ว่าเรื่องหนักหนาสาหัสเท่ากับรอยร้าวที่เกิดขึ้นในครอบครัว ซึ่งทำให้ชีวิตของผมต้องพบเจอกับประสบการณ์ที่ทั้งขมขื่นและมีค่าในเวลาเดียวกัน

03

วันที่พ่อแม่แยกทาง

ว่ากันว่า "สายน้ำไม่เคยไหลย้อนกลับ" ต่อดีให้เราอยากย้อนเวลาไปมากสักแค่ไหน สุดท้ายเราก็ยังต้องอยู่กับความจริง ผมชอบความจริง แม้ว่าความจริงของชีวิตในบางช่วงบางตอนจะไม่สวยงามก็ตาม แต่มันก็ยังมีแง่มุมให้มองได้เสมอ อย่างน้อยๆ ก็สอนให้ผมรู้จักความเข้มแข็ง

เมื่อย้อนคิดดูแล้วพ่อกับแม่ของผมก็เหมือนกับคนต่างที่ต่างถิ่น ที่มาเริ่มชีวิตใหม่ที่จังหวัดชุมพร เราไม่มีพี่น้องญาติมิตรให้พึ่งพาอาศัย บ้านของตัวเองก็ไม่มีต้องเช่าเขาอยู่ แต่วันดีคืนดีพวกเราทั้งหมดก็ถูกขับเป้ออกจากบ้านหลังนั้น

เรื่องราวมีอยู่ว่า พ่อซึ่งเป็นคนขับรถทัวร์น่าจะมึนสียเจ้าชู้ ทำให้มีชาวคู่สาวกับบัสไฮสเตรส แม่เลยต้องไปจับตามอง บางครั้งก็ไปไวยวายก่อความเดือดร้อนรำคาญ จนที่สุดเจ้าของบริษัทก็ไล่ออกจากบ้านพักพนักงานหลังนั้น

ตอนเด็ก ๆ ผมไม่รู้ว่าจะครอบครัวเรายากจน รู้แต่ว่าทุกครั้งทีพ่อกลับบ้าน
พร้อมกระเป๋าใบหนึ่งพวกเราจะวิ่งกันไปแย่งรับกระเป๋ามาจากพ่อ เพราะในนั้น
มีทั้งขนมปังไส้กรอก นม และขนมอื่น ๆ ที่ผู้โดยสารไม่กินแล้ว พ่อก็จะเก็บมาให้
ลูก ๆ ทั้ง 5 คน ส่วนช่วงวันปีใหม่มผมจำได้ว่าเด็ก ๆ อย่างเราเล่นพลุก่อนอย่าง
สนุกสนาน เรามีอาหารให้กินอย่างอึดหนำ ได้เล่นสนุกเหมือนคนอื่น ๆ ดังนั้น
แม้ว่าเราจะยากจนแต่ผมก็ยังไม่วู้สึกทุกข์ร้อนแม้แต่น้อย จนกระทั่งหลังจาก
พ่อกับแม่แยกทางกัน ผมจึงได้รู้ว่าชีวิตที่ต้องอด ๆ ยาก ๆ นั้นเป็นอย่างไร

หลังจากย้ายมาอยู่บ้านเช่าหลังใหม่ พ่อกับแม่ก็มีเรื่องระหองระแหง
กันมาตลอด จนผมเรียนอยู่ชั้น ป.2 อายุได้ราว 6 ขวบ วันหนึ่งทุกอย่างก็มาถึง
จุดแตกหัก

วันนั้นพี่ ๆ และน้องไม่อยู่บ้าน มีแต่ผมที่เลิกเรียนแล้วกลับบ้านก่อน
คนอื่น ทันทีที่เดินเข้าไปในบ้าน ผมก็พบว่าบ้านของผมเหมือนโดนพายุลูกใหญ่
ข้าวของกระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น พ่อนั่งเงิบ ใบหน้าที่เคยเคร่งขรึมอยู่แล้วดู
น่ากลัวกว่าทุกวัน ส่วนแมก็นั่งร้องไห้อยู่อีกมุมหนึ่งของบ้าน

ในจังหวะที่ท่านทั้งสองกำลังดึงเครียดกันอยู่นั้น ด้วยความไม่รู้ประสีประสา
ผมก็เดินเข้าไปถามพ่อว่า

"พ่อครับ...แม่ร้องไห้ทำไม"

คาดว่าคำถามของผมคงไปสะกิดไฟโทสะในตัวพ่อให้ลุกโชน ท่านจึง
เงื้อมือมาตบกลางผมอย่างแรงจนหัวคะมำ พร้อมพูดโต้ตอบกลับมาด้วยอารมณ์
ฉุนเฉียวว่า

"เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กไม่เกี่ยว!"

นี่เป็นครั้งแรกที่พ่อลงไม้ลงมือกับผม ที่ผ่านมาท่านไม่เคยตีผมเลยแม้แต่
ครั้งเดียว

แต่ชั่ววินาทีนั้นเอง เรื่องราวก็ลุกลามใหญ่โต แม่จับแขนผม จูงให้ไปอยู่

ในห้องนอน แล้วเดินกลับมาคุยกับพ่อด้วยอารมณ์โมโหสุดขีดว่า

"ตีสึกทำไม ฉันถามว่าตีสึกทำไม!"

หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงโครมครามอยู่นอกห้อง และตามมาด้วยเสียงพื้นไม้โดนทุบอย่างแรง

"โครม!!!"

มันเป็นเสียงที่ตั้งอยู่ข้างนอกก็จริง แต่กลับบาดใจผมอย่างแรง ผมไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่คาดว่ามันคงเป็นการกระทำที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรงมาก และก็เป็นอย่างนั้น เพราะสิ่งที่ตามมาคือเสียงของพ่อที่ตะโกนสุดเสียงว่า

"จำไว้...ต่อไปนี้จะไม่มีกูอยู่ในบ้านหลังนี้อีกแล้ว!"

ผมนั่งนิ่ง ตัวแข็งที่อยู่ออกในห้อง รู้สึกตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่มีน้ำตาสักหยดไหลออกมา แต่หัวใจของผมกลับรู้สึกเหมือนถูกบีบเค้นอย่างแรง เมื่อทุกอย่างเงียบสงบลง แม้มันก็เดินมาเปิดประตูให้ผมทั้งน้ำตา และพูดด้วยน้ำเสียงปนสะอื้นว่า

"ต่อไปนี่พ่อจะไม่กลับมาแล้วนะลูก"

เป็นคำพูดเรียบ ๆ ง่าย ๆ ที่แม่บอกกับผม และตั้งแต่นั้นมาพ่อก็ไม่เคยกลับมาหาพวกเราอีกเลย

ผมหันไปมองรอบ ๆ ห้อง จึงได้เห็นที่มาของเสียงดังโครมใหญ่ พ่อใช้ค้อนทุบภาพตัวเองที่มีอยู่แค่ภาพเดียวในบ้าน เหมือนจะแสดงให้เห็นว่าต่อไปนี้จะไม่มีแม่แต่รูปของท่านอยู่ในบ้านหลังนี้อีกต่อไป ความจริงนี้เป็นภาพใบเดียวของพ่อที่บ้านของเรามี และตั้งแต่พ่อทุบภาพนี้ไปผมก็ไม่เคยมีภาพของท่านไว้ดูต่างหน้าอีกเลย

ตั้งแต่วันนั้นพ่อก็จากไป พร้อมกับพาน้องเปิ้ล น้องสาวคนสุดท้องไปด้วย ส่วนผมและพี่อีก 3 คนอยู่กับแม่ การจากไปของพ่อไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกทุกข์ร้อนอะไรมากนัก เพราะปกติพ่อเป็นคนเคร่งขรึม และนาน ๆ ถึงจะกลับบ้านมาที่ ผม

จึงไม่รู้รู้สึกผูกพันกับท่านมากนัก

ทุกวันนี้ผมยังนึกทบทวนถึงคำที่พ่อบอก นี่หรือ...“เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กไม่เกี่ยว” ยามที่คนเป็นพ่อเป็นแม่ทะเลาะกัน ไม่มีทางเลยที่ “เด็กจะไม่เกี่ยว” เพราะเด็กทุกคนก็มีหัวใจ และได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจของผู้ใหญ่ ทุกครั้ง

อย่างไรก็ตาม การจากไปของพ่อซึ่งเคยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลักในการหาเลี้ยงครอบครัวสร้างความลำบากให้แม่มากที่สุด เงินทองที่เคยมีใช้ก็เริ่มร่อยหรอ แม่แก้ปัญหาด้วยการนำข้าวของเครื่องใช้ในบ้านไปจำหน่าย ด้วยเหตุนี้เมื่ออายุแค่ 6 ขวบผมจึงเข้าโรงรับจำนำเป็นว่าเล่น ตามประสาเด็กผมไม่รู้ว่สิ่งทีแม่ทำคืออะไร เคยสงสัยแล้วถามแม่ว่าเราเอาที่วี วิทย์ หม้อหุงข้าวใส่รถเข็นผักในตลาดไปไหน แม่ก็บอกว่า

“เอาไปจำหน่าย”

จำหน่ายคืออะไรผมก็ยังไม่เข้าใจ รู้แต่ว่าไม่ยอมให้แม่ทำแบบนี้เพราะของทีแม่เอาไปเป็นของทีเราใช้อยู่ทุกวัน มันค่อยๆ หายไปที่ละชิ้นๆ จนสุดท้ายเราก็ไม่มีอะไรในบ้านให้จำหน่ายได้อีกต่อไป เพราะเหลือแต่ตู้กับข้าวและตู้เสื้อผ้า

เหตุการณ์ในวันนั้นทำให้ผมรู้สึกฝังใจมาจนถึงทุกวันนี้ว่า ผมจะไม่นำอะไรไปจำหน่ายอย่างเด็ดขาด แต่สำหรับแม่ในตอนนั้นผมคิดว่านี่คงเป็นทางออกทีดีทีสุดสำหรับท่าน เพราะหลังจากแยกทางกับพ่อ ท่านก็แทบจะไม่ได้รับเงินค่าส่งเสียเลี้ยงดูลูก มีอยู่บางช่วงเท่านั้นทีแม่ให้ผมกับพี่สาวทีเป็นลูกติดพ่อไปดักขอเงินของพ่อ ตอนแรกพ่อก็ให้สองร้อยบ้าง ห้าร้อยบ้าง จนตอนหลังเมื่อลูกๆ มาขอมากๆ เข้า ท่านก็ตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อหนีภาระทีน่ารำคาญใจ

ย้อนคิดถึงวันนั้นแล้ว ผมแทบจะจินตนาการไม่ออกว่าตัวเองเติบโตขึ้นมาจนถึงวันนี้ได้อย่างไร คงเป็นเพราะความเป็นเด็กที่ทำให้ผมไม่รู้สึกกังวลกับอะไรมากนัก

ทว่าหลังจากนั้นเหตุการณ์ต่างๆ กลับยิ่งเลวร้ายกว่าเดิมหลายเท่า